

CAÇA, CACERA, CAÇADORS

Un esport, una distracció, un passatemp, una afició, un vici...

Car, bé de preu, fàcil, distret, avorrit, cansat, saludable. Diferents opinions trobaríem entre la gran quantitat de persones que la practiquem i que per algun o altre motiu d'aquests esmentats, hem arribat a formar una gran massa i som molts els que agafem l'escopeta quan arriba la temporada de caça, i ens hi dediquem. Tant si és per un com si és per l'altre, la finalitat és la mateixa... Sentir els empaits dels gossos, fer el possible per veure la peça i desaparar-li. Una bona «parada» d'un perdiguer, l'aixecada de l'au, un bon tret i la «portada» perfecta d'aquesta. La llarga espera en un «barracó», algun tudó que volteja i que finalment es posa a tret. Tampoc el fred ni les caminades són obstacle per impedir aguantar amb gran paciència l'espera del senglar, ja que la il·lusió d'enfrontar-te amb algun, et fa suposar totes aquestes dificultats.

Quantes vegades d'un... Anem a cacera, agut, animat, esperançador, es converteix a la tornada amb un... venim de cacera... dit molt fluix, sense quasi veu, desanimat i quasi silenciós...?

I el pitjor és que són preguntes sense respostes, el pitjor és que són problemes sense fàcils solucions, el pitjor és que anem decaient cada vegada més en aquest hàbit, o bé sense adonar-nos, o bé amb indiferència. Ja ens hem acostumat a tornar a casa amb el sarró buit, o amb molt poc pes, si hem tingut sort. Els bons empaits dels gossos perseguint els conills són cada vegada més comptats, veure alguna bona «parada» d'un perdiguer a una perdiu, quasi un miracle, potser encara el tudó i el senglar són les dues espècies que donen algunes alegries als seus seguidors, però fins quan? No, no us estranyi que digui fins quan. Qui hagués dit anys enrera que els conills i perdius havien quasi de desaparèixer? Es podia anar a cacera tots els dies de la setmana, la majoria hi anaven amb fura i tot, es mataven molts conills i perdius i no solament no minvava la caça, sinó que augmentava o almenys es mantenia. Ara, es limita la caça a dos dies o màxim tres per setmana, encara que molts més caçadors que aleshores, no es mata ni amb molta diferència el que es matava abans amb menys.

Què passa? què ha passat? Sé que cadascun tindriem una resposta i un criteri diferent a l'hora de donar-la, però aquesta, fos una o altra seria la mateixa o unànime. NO HI HA CAÇA! Tenim la culpa els caçadors...? Jo crec que en el que representa amb les perdius i els conills, diria rotundament «NO». De no haver aparegut la famosa Mixomatosi els conills per a més que es perseguissin sempre tenien escapatòria en els nombrosos caus que hi ha en les nostres contrades, a l'aparèixer aquesta enfermetat, enlloc no tenen escapatòria i cauen sense remei. Les perdius en un terreny brut i accidentat i en molts de punts inaccessibles era amb les persecucions dels caçadors, impossible d'exterminar-les com quasi ha passat. Els pesticides, herbicides o digueu-li com vulgueu, les han **enverinat**. Una prova molt eloqüent és que les famoses gralles del cingle de Racolta no han tingut cap mena de persecució ni cap interès pels caçadors en una paraula, no han estat objecte de caça i en canvi han minvat enormement. Tots els més grans recordem quan el Sindicat de Pagesos va veure's amb la necessitat de demanar permís per matar-les durant l'estiu, degut a la gran plaga que hi havia i els grans danys que feien en els cultius. Des d'aleshores no hi ha hagut cap necessitat de tornar a prendre cap mesura, ja que en ésser granívores i herbívores i per a aquest motiu acudir als camps, n'hi ha hagut prou per fer-les quasi desaparèixer. En contra les gavines, que són carronyeres i carnívores, tampoc han estat

perseguides pels caçadors, i han passat a ésser **les mestresses**, no ja de les comarques marítimes, sinó de molts de rius, llacs i de tots els abocadors de l'interior.

Per a última prova, tots vàrem ésser assabadors per mitjà dels diaris de la catàstrofe que va passar en el famós COTO DE DONANA, on més de vint-i-cinc mil aus queien mortes com a mosques sense que cap caçador els hi disparés ni un sol tret, després de les proves i anàlisis... ENVERINADES!... a causa d'uns pesticides i herbicides no autoritzats que havien utilitzat en alguns cultius de les rodalies. Quant temps haguéssim tardat els caçadors per matar vint-i-cinc mil aus? D'aquesta manera amb un àpat, una tarda, o un dia. Va haver-n'hi suficient. I encara més, una caçador matarà una, dues, deu peces... i «sanseacabó». Jo em pregunto: Què passa si algun animal predador o carronyer menja alguna d'aquestes aus enverinades? De segur que de bon profit no n'hi farà cap. O sigui que el desastre continua...

Dic tot això perquè sembla que tots aquests grups d'ecologistes que es van formant apunten cap als caçadors com a responsables, o almenys formem part de la llista negra com a destructors de la natura i el Medi Ambient, perquè som «MATADORS».

Vull retrocedir uns quants anys enrera, abans d'acabar aquest punt. Fa més de quaranta anys que sóc caçador i per tant que trepitjo muntanyes, i a pesar de considerar-me un expert, sí que vull fer menció del que l'experiència m'ha ensenyat. Quan les cases de pagès estaven habitades, totes tenien un conreu més o menys cuidat, semblaven les seves feixes o camps «no es coneixien encara els herbicides» i tenien més gros o més petit el seu ramat d'ovelles o cabres, gallines i pollastres, i de bon segur l'escopeta. Pels voltants no faltaven els conills ni les perdius a pesar de que no coneguessin el significat de «la veda» o sigui que amb escopeta o fura es pot dir que caçaven tot l'any i no havien pogut acabar amb la caça. Per fer-ho, solament n'hi ha hagut prou que ho deixessin tot per anar a viure al poble, que quedés tot abandonat i al cap d'un temps desapareguessin conills i perdius sense que ningú els exterminés. Veure una àguila per aquí les nostres contrades, era un cas excepcional i molt poques d'aquestes, són poques les vegades que no veus voletejar-ne alguna. Per què? Què han de menjar a l'alta muntanya si no hi queden animals per a caçar-los, ni salvatges ni domèstics? Més en el pla i gràcies a les repoblacions de conills i perdius que fem els caçadors, han trobat amb què alimentar-se i no han dubtat de canviar d'hàbitat, o sigui que indirectament hem contribuït a la seva supervivència.

Els caçadors de conills i perdius podríem comparar-nos a les mestresses de casa que van a la carnisseria i compren un pollastre per menjar, i el carnisser, a la junta encarregada de dirigir la societat de caçadors, sigui quina sigui...

Abans de començar la cacera paguem una quota que la junta després de pagar despeses i impostos, inverteix el restant per comprar les peces per a repoblar. Per tant, nosaltres durant la cacera no fem res més que recuperar utilitzant la modalitat de la caça, algunes de les peces que prèviament ja hem pagat.

E. Auguet

CALÇATS
LADO^o

PLAÇA MAJOR N°4 TEL. 590278. BESALÚ

CARNS - EMBOTITS
CA L'ARBUSSÀ
FRUITES - VERDURES

c/. St. Vicenç, 7 - Tel. 59 00 42 - BESALÚ